

cu convingere, roadele n-ar fi întârziat să se arate.

Aceste observații sumare nu urmăresc doar să constate existența unei stări de fapt. Le-aș dori eficiente în sensul unei îmbunătățiri „din mers” a repertoriului teatrului „Țândărică”, lucru care nu mi se pare cu neputință nici acum, în preajma deschiderii stagiunii.

Ion HOBANA

Un exemplu

O sală micuță de cămin cultural. Sute de spectatori au invadat pur și simplu sala, blocând intrările și ieșirile. Scena liliputană nu mai are nici o deschidere. Pe unde vor ieși și vor intra actorii? Cineva dă o idee: fereastra. Direct dintr-un camion transformat în cabină de machiaj, actorii intră pe scenă prin fereastră.

Așa a decurs spectacolul actorilor băcăuani în satul Șerbești din Piatra Neamț, unde printre spectatori se afla și moș Vasile Chelaru de 96 de ani și care nu mai văzuse teatru din 1888, de pe vremea cătăniei — după cum ne relatează un confrate băcăuan.

Odată cu închiderea stagiunii, urmînd un proiect conceput cu luni în urmă, actorii Teatrului de Stat din Bacău au ținut să fie prezenți pe ogoare în toul campaniei agricole. 35 de sate au fost trecute pe harta unui turneu efectuat în condiții grele dar în fața unor înflăcărați spectatori. Spectacolul muzical *Cu cîntec și veselie*, scris de actorul local Florin Gheuca și de Radu Mircea Rățescu și regizat de artistul emerit I. Niculescu-Brună, cuprinde scenete și monoloage, cîntece și snoave, îndeamnă spectatorii să plivească „buruienile” vorbăriei, birocrăției, delăsării, chiulului și beției.

Interesant e faptul că fiecare spectacol (din care face parte și piesa într-un act *Bărbatul fără opinci* de M. Leonard) este urmat de un concurs ad-hoc „Cine știe ciștigă”.

Examinator: actorul Florin Gheuca. Întrebări: date privind gospodăria agricolă colectivă din sat, metode agrotehnice, opere inspirate din viața satelor. Premii: numeroase cărți.

În loc de o altă încheiere aș vrea să citez cuvîntul colectivului din programul spectacolului:

„Spectacolul de astăzi *Cu cîntec și veselie* se prezintă în 35 sate din regiunea noastră. În felul acesta, colectivul Teatrului de Stat din Bacău duce la îndeplinire una din acțiunile sale menite să ajute la intensificarea vieții culturale de la sate. Fiindcă în afară de spectacole, artiștii noștri instruiesc o serie de echipe de amatori care activează pe lingă căminele culturale, îndrumă recitatori și cititori artistici și sprijină munca colșurilor roșii de la trei gospodării colective.

Așa înțelegem noi să fim de folos țărânimii muncitoare în fața căreia stau sarcinile mărețe trasate la Consfătuirea de la Constanța”.

Al. P.

Ambalaje pentru... cîrlige

Să presupunem că într-o bună zi ați vedea în vitrinele librăriilor o carte grosicioară cu titlul „Impotriva hoției, pentru apărarea bunului obștesc!” Atrăși de problemă, cumpărați impunătorul volum. Îl frunzăriți și — lucru inevitabil — vă opriți la tabla de materii. Constatați astfel că lucrarea achiziționată cuprinde următoarele trei capitole: *Despre modul în care se pot delapida bani în instituții* (160 pagini); *Metode variate pentru falsificat acte contabile* (140 pagini) și ultimul capitol *Cum se pot fura materiale din întreprinderi* (180 pagini). La sfîrșitul cărții un capitol sub titlul: *Concluzie* (1/8 pagină) cuprinzînd următorul text scris cu litere de afiș: *Combătînd aceste metode de furt, luptați împotriva hoției, pentru apărarea bunului obștesc!*

Ce părere ați avea despre o asemenea carte al cărei titlu real ar trebui să fie: „Manual pentru hoți și delapidatori” sau „O mie una metode de hoție pentru amatori și profesioniști”? Desigur, o părere proastă. Din fericire, nimeni nu are de gînd să editeze o asemenea carte. În schimb, un procedeu aproape asemănător se folosește pe ici-colea. Doriți cîteva exemple?

În spectacolul *Între noi femeile*, unul dintre cele mai „reușite” din acest an ale Teatrului satiric muzical „C. Tănase”, o talentată cîntăreață de muzică ușoară ia atitudine fățișă împotriva rock-and-rollului. Cum se desfășoară această viguroasă luare de poziție? Orchestra atacă un rock în-

drăcit. Cîntăreăta rostește un text „demascator“, de genul „destul rock, nu mai vreau rock... etc.“.

Inutil să adăugăm că de fiecare dată cîțiva „ciceronieni“ și cîteva rochii „trapez“ ce se află în sală, toți pe deplin convinși de justetea... textului, bisează, așa că orchestra o ia de la început. Într-un alt spectacol al aceluiași teatru, există un lung număr coregrafico-muzical ce ar putea fi intitulat, dacă ne-am referi la ideea inițială a acestui articol, *Inventatorii dansurilor decedente să fie trași la răspundere!* În fapt este vorba de o lungă paradă mambistă ce se încheie cu următoarea scenă consumată într-o fracțiune de secundă: un minuscul pinguin, presupus inventator al „pinguin-mamboului“, este sever admonestat de unul dintre cei mai populari comici ai teatrului.

Exemplele date sînt departe de a fi izolate. Ele apar sub o formă sau alta în mai toate concertele de muzică ușoară, în multe din spectacolele de estradă, la București, sau în provincie, ca să nu mai vorbim de „șuşanele“.

Este — ca să ne exprimăm așa — ultimul tip de ambalaj, ce se vrea „principal“, pentru cirlige ieftine, destinate să satisfacă gusturile unor spectatori certați cu buna creștere, cu bunele moravuri, străini de exigențele artistice și intelectuale pe care

publicul cumsecade, muncitor, le pretinde împlinite, indiferent de teatru și de genul spectacolului.

Și, pentru că nu există, după cum se vede, cirlig fără ambalaj, dar nici articol fără sfîrșit, întrebăm în încheiere pe descoperitorii rețetei descrise aici: cine are nevoie de asemenea — cu iertăciune fie spus — „satire“?

În nici un caz, publicul nostru larg. Acesta, dornic să fie la curent cu cele mai bune și mai noi producții muzicale și coregrafice de pretutindeni, nu simte nevoia să fie „educat“, audiind tocmai lucrările pe care, ar trebui să credem, le repudiază. Înșiși cei ce organizează și aprobă respectivele spectacole.

Sașa GEORGESCU

Rectificare

Dintr-o regretabilă greșeală tehnică a redacției, în articolul *Orientare ideologică și practică teatrală*, apărut în numărul 7/1958 al revistei noastre, au fost atribuite Teatrului de Stat din Bacău unele lipsuri care aparțin, de drept, Teatrului din Baia Mare. Facem cunoscută rectificarea, mulțumind conducerii Teatrului din Bacău pentru promptitudinea cu care a atras atenția asupra erorii săvîrșite.